

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Láska pod
tropickým
sluncem*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-368-9

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Helena se zaškaredila na pána, který na ni s obdivem zíral z protější řady sedadel. Pak zavřela oči a zaposlouchala se do tichého zvuku motorů obrovského letadla. Pán ji sledovat nepřestal. Připusťme, že bylo nač se dívat.

Helena měla mimořádně krásnou tvář s obrovským jasně zeleným očima, které jí při rozčilení svítily jako kočce. Přirozeně vlnité kaštanové vlasy jí padaly až k pasu, i když je právě měla spleteny do jednoduchého tlustého copu.

Co na tom, že se její dlouhonohá kamarádka Denisa občas přátelsky pošklebovala Helenině drobné postavě. Ani s nataženým krkem to Helena nedotáhla výš než na sto šedesát centimetrů. Ženská krása se přece nedá měřit na centimetry, ani vážit na kila. Štíhlá postavička zaoblená na přesně správných místech zůstala dívčí, i když Helena nedávno oslavila pětadvacáté narozeniny. Prostě přitahovala pánskou pozornost jako magnet.

Tenhle druh obdivu Helenu spíš zlobil, než těšil. Nejsem přece panenka na hraní, a hračka do postele už vůbec ne, vrčela v duchu, když odmítala další z mnoha nabídek. Kromě krásného zevnějšku vlastnila Helena ještě bystrý rozum, spoustu odpovědnosti a nadbytek energie.

Právě dokončila pátý ročník medicíny. Nyní místo zaslouženého odpočinku jede jako průvodkyně brněnské cestovní kanceláře na měsíc do Thajska. Měsíc dřiny s bláznivými turisty jí zaplatí měsíc cestování po té exotické zemi.

Před dvěma hodinami odstartovali z Vídně. Silný stroj už vystoupal do výšky deseti kilometrů, unášel je stále na jihovýchod. Mířili do Thajska. Helena se z cesty do vysněné

země radovala mnohem méně než včera večer před odletem z Prahy. Měla k tomu po čertech dobré důvody.

Nikdy ji ani nenapadlo tvrdit, že dělat průvodkyni cestovní kanceláře bude snadné. Ale tolik malérů hned na začátku cesty opravdu nečekala. Pokusila se uvolnit, chtěla si aspoň chvilku zdřímnout, ale rozruch ve střední části letadla ji zase probral k vědomí.

U kabinek WC se něco dělo. Letušky se rojily, zamířil k nim i jeden z pilotů. Pak Helena uslyšela známý hlas pana Podhorského, z očekávaného průšvihů jí naskočila husí kůže.

Lukáš v sedadle vedle ní spal jako nemluvně. Helena ho v první chvíli chtěla probudit. Pan Podhorský patřil do jeho skupiny, a navíc celou tuhle legraci s průvodcovstvím vymyslel právě Lukáš. Pak se v ní ale probudilo její lepší já. Nechala kamaráda spát a šla zjistit, proč personál letadla panu Podhorskému nadává.

Pan Podhorský stál jako skála v příboji uprostřed rozlíceného hloučku letušek, naslouchal zvýšenému hlasu pilota a evidentně jim nerozuměl ani slovo. Heleně nedalo žádnou práci zjistit, co se stalo. Pan Podhorský, klient cestovní kanceláře Pohoda, si zakouřil na záchodě.

Ve všech letadlech je kouření už mnoho let zakázáno. Všichni to vědí. Navíc cigaretový dým naplnil rychle malou místnůstku, kde si pan Podhorský dopřával zakázaného ovoce. Čidlo požáru na palubní desce pilota začalo varovně blikat. Posádka letadla byla rázem v pohotovosti.

Říct, že se pilot zlobil, byl slabý výraz. Helena začala uklidňovat situaci, potřebovala k tomu celý svůj osobní půvab i šarm, než se jí podařilo rozlíceného pilota uklidnit. Bez jejího zásahu by snad nešťastného provinilce utopili v umyvadle, nebo ho nechali vystoupit za letu a nedali mu na cestu ani padák. Tak rozezleně posádka působila.

Spiš než exekuce hrozila panu Podhorskému pořádná pokuta. Letušky brebentily něco o tisícovce dolarů, ale Helena

využila provinilcova mlčení. Vysvětlovala, omlouvala se, cukrovala tak dlouho, až našťvanou posádku ukonejšila.

Teprve když se pilot vrátil do kabiny a letušky ke svým povinnostem, obrátila se Helena k panu Podhorskému.

„Co vás to proboha napadlo, zapálit si v letadle?“ Sladký tón jejího hlasu se někam vytratil, teď zrovna působila jako mimořádně rozzlobená mladá žena. Na pana Podhorského to působilo pramálo.

„Jsem dospělý člověk, chtěl jsem si zakouřit,“ odpověděl útokem.

Po nějaké kajcnosti nebylo v jeho chování ani stopy.

„Vy jste si nevšiml těch obrázků a nápisů na WC? Kouřit se nesmí nikde v letadle. Posádce signalizovala požární čidla oheň na palubě. Ta cigareta vás, pane Podhorský, málem stála tisíc dolarů.“ Helena přerušila kázání a přísně se na provinilce podívala. „Jestli to zkusíte znovu, už vás pokuta nemine. Jste dospělý člověk, jak říkáte, rozmyslete si to. Tisíc dolarů je hodně peněz.“

Už se na mumlajícího pana Podhorského ani nepodívala a vrátila se nasupeně ke svému sedadlu. Udělala pro toho pitomce tolik, a on se ani neobtěžoval jí poděkovat.

„Copak se dělo?“ Lukáš otevřel líně jedno oko. „Vypadáš rozzlobeně, kdopak ti pocuchal peříčka?“

„Ještě že se dobře bavíš,“ zavrčela Helena, ale v zápětí se rozesmála. „Právě jsem zabránila posádce letadla ve vraždě, chtěli vyhodit tvého miláčka pana Podhorského za letu a ještě mu přidat do cestovního zavazadla místo padáku pár cihel. Můžeš mi to vůbec odpustit?“

„Teď jsi mě ranila,“ zavzdychal Lukáš. „To jsi dělat neměla. Uvidíš, kolikrát toho budeme v následujících čtrnácti dnech litovat. Taková příležitost se toho trouby zbavit, a ty ji promarníš! Co vůbec provedl?“

„Pokusil se podpálit letadlo. Zapálil si na WC a posádka to těžce nesla.“

„Ubohý pan Podhorský,“ zavzdychal Lukáš komicky. „Nikdo na celém světě nechápe jeho hlubokou duši.“

Helena se usadila na sedadlo, pohodlně si natáhla nohy a spokojeně zavrnila.

„Snad dá do rána pokoj,“ vrátila se k otázce pana Podhorského. „Snažila jsem se ho vyděsit, ale nevím, jestli se mi to podařilo. Jestli se nelekne tisícovky dolarů pokuty, tak už ničeho.“

„Už na něj nemysli a zkus si na chvíli zdřímnout. Všimla sis vůbec, jaké má společnost SAS pohodlné letadlo?“ Lukáš odvedl řeč od problematického klienta.

Helena přikývla. Dotkla se prstem měkké obrazovky zabudované v opěradle sedadla před sebou. Obrazovka poslušně předvedla mapu od začátku až k cíli jejich cesty. Symbol malinkého letadýlka ukazoval cestujícím, kde právě jsou. Další dotek a na obrazovce se objevily údaje o rychlosti, výšce letu i teplotě venku za okýnkem.

„Nádhera, vid’?“

„Ještě ti to nabízí výběr filmů a hudby, zvuk si můžeš pouštět do sluchátek, ale ty budeš raději spát, nemám pravdu?“

Helena se na Lukáše usmála. Tenhle blondatý tmavooký kluk byl jejím kamarádem už léta. Tak trochu jí nahrazoval bratra, kterého nikdy neměla. Vždycky se na něj mohla spolehnout.

Vysoký sportovní pohledný Lukáš vystudoval pivovarnictví. Promoval letos, místo si zatím nenašel, v jeho oboru nepadaly slušné nabídky zaměstnání z nebe. To Lukáš našel tuhle prázdninovou příležitost, jak se podívat do světa.

Na holky měl tenhle hezký kluk kupodivu smůlu. Buď ho nechtěly, nebo, a to hrozilo vždycky strašlivým malérem, využily a nechaly. Helena mu často opakovala, že je na tenhle svět moc hodný. Lukáš nebyl hloupý, jen příliš laskavý. Vždycky pomohl člověku v nouzi. Prostě poslední žijící ry-

tíř. Jen bílá zbroj, meč a kůň mu chyběli. Helena se v duchu uchechtla, asi by mu je nevzali do letadla

Našla si v křesle pohodlnou polohu, zakryla se červenou dekou, kterou společně s polštářem poskytovala svým cestujícím letecká společnost. Chtěla spát, ale spánek se jí vyhýbal. Místo spánku tedy přemýšlela, co jí k téhle cestě vlastně přivedlo.

„Nechceš jet dělat průvodkyni do Thajska?“ řval Lukáš na Helenu ode dveří menzy, musel důkladně zvýšit hlas, aby přehlušil typický hukot mnoha desítek obědvajících a hovořících mladých lidí.

Helena udiveně zvedla hlavu od rybiho filé s bramborovou kaší.

„Co to blábolíš, Lukáši?“ Zeptala se mile kamaráda, který balancoval plně naložený tác s jídlem, vrhal obdivné pohledy na holky u protějšího stolu a ještě jí kladl podivnou otázku. „Sedni si, začni mluvit rozumně a řekni mi, oč jde?“

Lukáš přestal mrkat na hezké holky, opatrně uložil tác na stůl, dopadl na židli proti Heleně a konečně souvisle odpovéděl.

„Cestovní kancelář Pohoda shání dva průvodce na měsíc v Thajsku. Podmínkou je slušná angličtina a nějaké školení. Anglicky umíš, školení se dá zvládnout, tak se tě ptám jasně, jestli pojedeš?“

„Kolik za to dávají?“

„Nic moc, ale odlet si můžeš posunout i o měsíc. To znamená měsíc práce s turisty a měsíc pohody v Thajsku.“

Helena se zamyslela jen na chvíličku, vidličkou přitom nepřítomně dloubala do nevinné porce ryby.

„Kdy máš do té cestovky jít?“ zeptala se se zájmem.

„Zítřa kolem poledne. Půjdeš se mnou?“

Helena souhlasila. Zatím sice jen s návštěvou cestovní kanceláře Pohoda, kde se doví všechny podmínky. Lukáš se

jí zdál z možnosti podívat se do Thajska příliš nadšený, jeho informace můžou být zkreslené. Helena si vždycky raději všechno ověřila přímo u pramene.

Po obědě už Helena žádné cvičení ani přednášky neměla. Z oběda se vracela přímo na kolej, zbývaly jí sice jen dvě zkoušky, ale učit se stejně musela. Slibovala si, že do zítřejšího poledne nevystřčí z pokoje ani nos a bude se věnovat pouze učení.

Na brněnských kolejích začalo vládnout zkouškové období provázené patřičnou dávkou strachu a nervozity. Helena tímhle vzrušeným obdobím proplouvala klidně. Byla skoro o dva roky starší než většina jejích spolužáků, na medicínu se dostala se zpožděním.

Z hlubokého soustředění ji vyrušilo zaklepaní na dveře. Helena se podívala. Její spolubydlící se odjela učit domů, pokoj měla sama pro sebe. Všichni o ní věděli, jak nerada se dává při učení vyrušovat hloupostmi. Spolužáci se už dávno přestali snažit dostat Helenu do postele, ačkoliv je její krásná postavička nikdy nepřestala svádět. Říkali jí ledová panna.

Helena skutečně neměla nejmenší pochopení pro milostné scénky na jednu noc. Na takové zaskotačení si v posteli s někým, koho moc nezná a ani znát nechce, byla příliš opravdová. Láska je přece víc než ukrácení dlouhé chvíle nebo něco na způsob tělocviku po těžkém dni.

Proti milování Helena nic neměla. Ve svých pětadvaceti už samozřejmě pannou nebyla, ale stále čekala na muže, který na ní ocení víc než jen krásnou postavu, pohlednou tvář a dlouhé vlasy.

„Dále,“ zavolala. „Je odemčeno.“

Dveře se maličko pootevřely. Nejdřív Helena uviděla apartní klobouček posazený na přírodně zrzavých vlasech asi ve výšce sto osmdesáti centimetrů. Pak škvíru zvětšila pěstěná ruka v letní síťované rukavičce a Helena zajásala. Ani

nemusela vidět rozkošně pihovatý krásný obličej své nejlepší přítelkyně, aby věděla, kdo ji přišel navštívit.

„Deniso,“ vyhrkla udiveně. „Kde se tady bereš? Lázně v Luhačovicích vyhlásily bankrot, nebo spadl lázeňský dům? Máš dovolenou? Proč jsi neposlala telegram?“

Denisa konečně vplula do pokoje. Helena byla krásná, ale Denisa doslova brala mužům dech. Neobvyklá, jedinečná, okouzlující, takovými přívlastky ji popisovali nejčastěji. Denisa byla jediná bytost, kterou Helena znala, na niž vypadal klobouček se závojičkem a síťované rukavičky přiměřeně a elegantně.

Se svými sto osmdesáti centimetry, nádhernou postavou a nevšedně krásnou tváří vypadala Denisa, jako by se právě vyloupila z přední strany módního katalogu. Každou soutěž krásy by musela bez pochyb vyhrát. Ostatní kandidátky na miss by vedle ní vypadaly tuctově a vybledle, ale Denisa podobnými soutěžemi z duše pohrdala.

S Helenou se přátelily dlouho. Poprvé se uviděly v prvním ročníku zdravotní školy. Helena v Luhačovicích s rodiči bydlela, Denisa dojížděla z nedalekých Pozlovic. Byly mladinké, nesmělé, ještě trochu dětské, ale už tenkrát jiné než většina jejich spolužaček. Jejich pevné přátelství i spojení vydrželo dodnes.

Helena se po skončení zdrávky hlásila na medicínu. Nedostala se. Šla na rok pracovat na stejné nemocniční oddělení jako Denisa. Společně si protrpěly začátky v nemocnici, společně udělaly nástupní praxi. Po roce se Helena na vysokou dostala, Denisa odešla pracovat jako sestra do lázní. Dívky se přestaly vídat denně, ale nikdy neztratily spojení.

„Ahoj Heleno,“ pozdravila Denisa a pohodlně se usadila na volné posteli.

Stroze zařízený pokoj na brněnské vysokoškolské koleji se rázem rozzářil její přítomností.

„Jsi ráda, že mě vidíš?“

Helena už ale po letech svou přítelkyni dobře znala. Její hrany klid a dobrá nálada ji nezmýlily ani na okamžik.

„Povídej, co se stalo a nehraj na mě divadýlko,“ pobídla ji. „Víš, že tě mám za ty roky přečtenou.“

„Dala jsem v práci výpověď,“ oznámila Denisa konverzačním tónem.

Helena zachytila, jak se její kamarádce zablesklo v očích a povzddechla si.

„Jak jsi tu výpověď podala? Řekni mi rovnou tu nejhorší verzi. Jak tě znám, určitě to nebylo písemně.“

„Vlastně ano, ale až v druhém kole,“ zasmála se Denisa upřímně. „První kolo bylo mnohem dramatictější.“

Helena si povzddechla, ale neříkala nic. Denisa musela pokračovat sama.

„Srazila jsem do bazénu toho drzého doktora, co jsem ti o něm povídala posledně. Představ si, že mi při velké vizi-tě sáhl na zadek a nabídl mi, abych se stala jeho milenkou. Takový připlešlý nafoukaný ženatý hajzlík. Tuhle ostudu v Luhačovicích nezapomenou nejmíň dalších sto let.“

Helena zavřela oči a koutky úst jí začaly pošukávat smíchem. Jasně si tuhle scénku dokázala představit. I s nadšeným publikem a udiveným lékařem nořícím se do lázeňského bazénu. Nakonec nevydržela a rozesmála se naplno.

„Deniso, ty jsi démon, co budeš dělat teď? V Luhačovicích tě už nezaměstnají ani jako rozcestník v parku.“

„O tom jsem se právě přijela s tebou poradit. Potkalo mě něco úžasného. Mám překvapivé novinky.“

Helena zvedla oči k nebi a zasténala. „Deniso, miláčku, ty patříš k lidem, u kterých mě takové prohlášení dokáže vyděsit. Tak mi nezvyšuj tlak a vyklop rovnou, co chystáš. Jen mě ještě nechej uvařit kafe. Pak snad ty tvé překvapivé novinky přežiju.“

Za minutu se před oběma dívkami kouřilo z hrnků plných voňavé kávy a Denisa pokračovala.

„Potkala jsem úžasného muže. Jmenuje se Dominik, je mu asi pětatřicet. Je to soukromý detektiv a nabídl mi místo asistentky u svého dalšího případu. Předpokládá, že ho nutnost sledovat stopy povede celou Evropou, proto jsme si s tebou chtěla o té nabídce promluvit.“

Helena se málem utopila v hrnku kávy. Když přestala kašlat, podívala se nevěřicně na Denisu.

„To myslíš vážně, že se chceš vydat na dlouhou cestu s člověkem, kterého skoro neznáš. Ty jsi snad ještě hloupější než má drahá sestřenice Johana, která pojedje na celé prázdniny za pochybným Italem. Zná ho asi tak tři hodiny a je zamilovaná až na půdu. Jenže Johaně je devatenáct. Od tebe bych už kousek rozumu čekala, Deniso.“

„Proto jsem tady, má drahá moudrá přítelkyně.“ Denisa se spokojeně pousmála. Helena reagovala přesně tak, jak čekala. „Musím tě o něco požádat.“

Helena se na svou kamarádku upřeně zadívala, ale nepromluvila. Denisa pokračovala.

„Mně, jak říkáš, už není devatenáct a nejsem zamilovaná.“

Heleně se v téhle části Denisina proslovu nevěřicně zúžily oči. O zamilovanosti své dlouholeté kamarádky věděla hned, když Denisa vtrhla do dveří, ale považovala za moudřejší nic neříkat. Ona na to Denisa časem přijde sama.

„Proto se chci maličko pojistit. Jsem rozhodnuta Dominikovu nabídku přijmout. Věřím mu, ale situace se může zamotat všemi směry. Proto ti budu posílat telegramy přibližně v týdenních intervalech. Když nedostaneš telegram včas, počkáš tři dny a pak vzbouříš policii, Interpol, prostě nač si vzpomeneš. Souhlasíš?“

Helena se mlčky zamyslela, Denisa znejistěla.

„Chápeš přece, že o něco takového nemůžu požádat nikoho jiného.“

Tohle Helena věděla. Zнала Denisiny sousedy v malých a úzkoprsých Pozlovicích i závistivé kolegyně v Luhačovicích.

„Souhlasím,“ přikývla. „Nemůžu říct, že by se mi to zvlášť líbilo, ale souhlasím. Budu čekat každý týden na tvůj telegram. Když nepřijde, vzbouřím policii od Islandu až k Portugalsku.“

V tu chvíli se Helena pousmála a pokračovala mnohem vlídněji. „Sice bych v dnešní době čekala spíš SMS nebo mail, ale chápu, že ti mobil nejde k rukavičkám. Poviš mi něco o tom tajemném soukromém detektivovi?“

„Je mu asi pětatřicet, štíhlý, decentní pán s mírně prošeďivělymi vlasy. Má laskavý humor, přitom ale chytré a pozorné oči.“

„Jak jsi se k němu dostala?“ Helena se zeptala s upřímnou zvědavostí.

„Dělal chvíli zahradníka v lázeňském parku, potřeboval to k vyřešení minulého případu, mohl tak nenápadně pozorovat lidi. Nedělo mu to potíže, ví toho o květinách spoustu. Vlastně vůbec ví spoustu věcí. Je velmi vzdělaný i inteligentní.“

„Jak se k tobě chová, není dotěrný?“ Helena vyzvídala úplně nepokrytě, ale dlouhá léta kamarádství jí k tomu dávala právo.

„Dominik není dotěrný, vůbec o nic se nikdy nepokusil bez mého souhlasu. Chová se ke mně s jakousi dávno zapomenutou zdvořilostí, skoro jako k vévodkyni. Ten by mi na zadek nesahal jako to doktorské prase, co si chtělo jenom bokem zašoustat. To by bylo pod jeho úroveň.“

Helena se rozesmála nahlas. Její krásná a elegantní přítelkyně si skutečně nebrala servítky, když bylo třeba pojmenovat věci pravými jmény.

„Dávej pozor, Deniso, ať tvého nového zaměstnavatele, toho kultivovaného pána, neklepne, až tě uslyší mluvit jak trhovkyni.“

„Já nejsem vulgární,“ zavrtěla hlavou Denisa. „Jsem jen upřímná a odmítám kvůli hloupým konvencím zamlžovat fakta.“

Helena pokrčila rameny. Tahala svou upřímnou a prostou přítelkyni z malérů celá léta na střední škole. Maléry patřily k Denise stejně neodmyslitelně jako klobouky a rukavičky. Spousta lidí z maloměstských Luhačovic Denisu nesnášela. Její upřímnost pro ně byla nepřijatelná. Říkali o ní, že je trhlá.

Moudrá, usedlá a až příliš odpovědná Helena svou bláznivou přítelkyni milovala. S Denisou se člověk opravdu nenudil. Denisa dokázala rozzářit celé okolí a jako svěží vánek spolehlivě provětrala každý zatuchlý kout. Na malém městě to rozhodně neměla snadné.

Obě dívky si ještě chvíli povídaly, pak se Denisa zvedla k odchodu. Helena ji objala s přáním hezké cesty a šťastného návratu. Když se za Denisou zavřely dveře, Helena se nedokázala vrátit k učebnici. Místo toho hleděla do zdi a přemýšlela nad svou kamarádkou a životem vůbec.

Od příštího týdne bude čekat každou středu telegram. Přála Denise na její podivné cestě spoustu štěstí, ale její rozhodnutí se jí přesto zdálo příliš divoké. Ona sama by se k ničemu podobnému neodhodlala. Takové bláznovství.

Nezeptala jsem se Denisy na spoustu věcí, uvědomila si trochu pozdě. Nepochybovala, že Denisin románek s úžasným neznámým pokročil mnohem dál, než jí dívka přiznala. Jak se vůbec ten její tajemný detektiv jmenuje příjmením? Kdo se jí postará o kytky? Denisa vždycky pěstovala spousty květin a její maličký domek zděděný po dávno mrtvých rodičích vypadal tak trochu jako z filmu Adéla ještě nevečeřela.

V Denisině blízkosti se hromadily podivuhodné předměty. Staré panenky s porcelánovými hlavami, malované krabice, desítky nejrůznějších maličkostí, které by všude jinde vypadaly jako vetešníkovu skladiště, žily vedle Denisy složitě osobnosti nový tajný život.

Helena Denisin domeček milovala a často tam o prázdninách strávila pár dnů. Sama bydlela stále ještě u rodičů v pa-

neláku, kde měla od dětství svůj pokoj. Rodiče ji měli rádi a udělali by pro ni všechno na světě. Nebyli ale příliš bohatí a Helena věděla, že na drobné radosti si musí vydělat sama.

Helena s rodiči vycházela dobře, nikdy by je schválně netrápila. Nemohla si přát takové dárky, jaké běžně dostávala její rozmazlená sestřenice Johana. Helenin strýc, bratr jejího otce, byl úspěšný pražský podnikatel, vydělával hodně a své jediné dceři nikdy nic neodepřel.

Pak se Helena zamyslela nad sebou. Nemají nakonec pravdu všichni, kdo tvrdí, že je na svůj věk příliš usedlá? Vždyť zná jen učení, občas brigádu, aby se mohla slušně obléct a o prázdninách projet kousek cesty Evropou. Kdy naposledy provedla něco bláznivého, kdy se zamilovala? Za chvíli bude stará, na co pak bude vzpomínat? Na to jak dělala všechny zkoušky na první termín a směřovala k červenému diplomu?

Helena si vzdychla a rozhodla se. Jestli nabídka cestovní kanceláře Pohoda bude jen trochu rozumná, přijme ji.

V poledne příštího dne se potkala s Lukášem před cestovkou. Lukáš seděl spokojeně na zábradlí, prohlížel si hezké holky a podle svého strašlivého zvyku je rozpočítával.

„Dá mi, nedá mi, ta mi nedá, ta mi dá.“

Jestli Helena na Lukášovi něco nenáviděla, tak to byl tenhle zlozvyk.

„Ahoj, ty proutníku,“ pozdravila ho z dálky. „Nech toho, jdeme dovnitř jako seriózní zájemci. Tak koukej udělat dojem.“

„Já se o nic snažit nemusím,“ zachechtal se Lukáš. „Já jsem vtělený sen všech majitelů cestovních kanceláří, mladý, inteligentní, příjemný průvodce. Klienty, zvláště dámami přímo milován. Snažit se musíš ty!“

„Tak pojď, ty vtělený sne,“ šfouchla ho Helena do zad. „Musím se dozvědět, do čeho se mě to snažíš namočit.“

Majitel cestovní kanceláře Pohoda udělal na Helenu dobrý dojem, stejně jako předtím na Lukáše. Naprosto jasně je seznámil s finančními otázkami. Plat původců je všude dost ubohý, ale když z diet moc neutratí, mohly by jim na další měsíc života v Thajsku vystačit. Thajsko není drahá země.

Souhlasil i s tím, že po skončení dvou turnusů zůstanou v Bangkoku a s turisty se vrátí pouze delegáti pobytových zájezdů. Lidé opuštěni nezůstanou, a na ničem jiném majiteli nezáleželo.

Helena s Lukášem si budou muset udělat průvodcovský rychlokurz. Jeden právě v Brně začíná a on je do něj přihlásí. Protože průvodce potřebuje, zaplatí kurz jeho cestovní kancelář.

Heleně se kurz dobou konání strašlivě nehodil. Přece jen jí ještě nějaké zkoušky chyběly, času jí moc nezbývalo, ale nedalo se nic dělat. Musela souhlasit, nabídka pana majitele byla skutečně velkorysá. Lukášovi na tom nezáleželo. Ten už čekal pouze na promoci a času měl spoustu.

Helena nakonec stihla složit zkoušky, ukončit pátý ročník medicíny i průvodcovský kurz. Vždycky si dokázala perfektně rozdělit čas. Sice si na konci zkouškového období připadala jako uštváný pes, ale do Thajska odjede. Když majitel cestovní kanceláře zjišťoval, kdo pojede do Prahy vyřídít klientům thajská víza, nabídla se sama. Prahu zná dobře, spát bude u strýčka a pár korun navíc se jí vždycky hodilo.

Počkala jen na telegram od Denisy. Neopozdil se ani o den. Denisa dobře věděla, jak na něj Helena netrpělivě čeká. Denisa a její detektiv už projeli kus Evropy. Helenu každý telegram její přítelkyně pobavil i potěšil. Denisu se nikdo nepokusil okrást, znásilnit, ani prodat do vykřičeného domu. Helena už začala věřit, že bláznivá cesta její přítelkyně dopadne dobře.

Kapitola druhá

Helena zazvonila u vily svého strýce v Praze ve tři odpoledne. Johana, její nohatá blondátá rozmazlená sestřenice ji už čekala. Přemýšlela, proč se vlaky, autobusy, letadla, ve kterých sedí Helena, nikdy nezpozdí. Johana svou krásnou, elegantní a upravenou sestřenicí moc nemilovala. Na její vkus se Helena příliš starala o takové hlouposti jako jsou škola, prospěch, odpovědnost. Přesto dokázala jít sestřenicí přivítat v přijatelném rozmaru. U dveří ji ale předešla matka.

„Vítám tě, Helenko,“ šveholila radostně. „Měla jsi hezkou cestu?“

„Ahoj, Heleno.“ Johanino tiché pozdravení téměř zaniklo.

„Díky, teto Jano, ušlo to.“

„Jdeš rovnou z vlaku, holčičko, nebo jsi už v Praze od rána?“ ptala se matka zvědavě při pohledu na úpravnou postavičku své neteře. Helena vypadala čistě a svěže, jako by měla za sebou jen krátkou procházku.

„Už od rána, teto. Nesla jsem pasy celého zájezdu na thajské velvyslanectví. Zítřka si pro ně zase půjdu. Za čtrnáct dní odlétám do Thajska s celou skupinou turistů jako průvodkyně.“

„To je úžasně zajímavé, odnes si věci do pokoje a přijď mi o tom povídat, připravím ti zatím lehkou svačinu. Večer půjdeme slavit Johaninu maturitu a tvůj uzavřený ročník medicíny do jedné výborné restaurace v Nerudovce. Johana tam chodí ráda, byla jsi tam už?“

„Na všechny otázky ano, teto Jano,“ smála se Helena.